

РЕШЕНИЕ

№ 20303

гр. София, 17.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 03.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **8443** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на П. П. П. от [населено място] срещу заповед № ДС-20-15/09.08.2024 г. на областния управител на област С., с която е разпоредено изземването на държавно жилище в [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 от жалбоподателката, поради това, че го държи без правно основание.

Жалбоподателят посочва, че е получил процесната заповед на 17.08.2024г. и е подала жалба срещу нея в срок. Счита заповедта за незаконосъобразна, защото основанието за държане на жилището не е отпаднало. Заповедта за прекратяване на трудовото й правоотношение с МВР не е вляла в сила, като производството по оспорването ѝ е пред въззивната инстанция – СГС, гр.д. № 10977/2019г., IVв, ГО. Освен това твърди, че е направил подобрения в имота на стойност 3000лв., за които упражнява право на задържане. Изтъква допуснати процесуални нарушения при издаване на заповедта – неуведомяване за започналото административно производство, нито за неговото възобновяване, неуведомяване за прекратяване на договора за наем, нито на покана за освобождаване на апартамента. Жалбоподателят счита заповедта за немотивирана поради неизясняване и анализиране на фактическата обстановка, както и за несъответна на целта на закона. Моли съда да отмени процесната заповед. Претендира разноски за държавна такса. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществуването на спора.

Ответникът - областния управител на област С., чрез процесуален представител юрк. И., оспорва жалбата и излага съображения в подкрепа

законосъобразността на издадената заповед. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересована страна - Министерство на вътрешните работи, в становище от 30.08.2024г. също оспорва жалбата, като я счита за неоснователна. Счита заповедта за издадена от компетентен орган, след сезиране от ръководителя на ведомството, управляващо имота. Имотът е частна държавна собственост и се държи без основание. Жалбоподателката няма право на задържане, защото искът ѝ за подобрения е отхвърлен от СРС с решение по гр.д. № 31348/2021г. Още повече, че имотът е получен в много добро състояние, а съгласно чл. 14 от договора за наем, същата се е задължила да извършва за своя сметка всички основни ремонти. На следващо място правото на задържане не може да се упражни срещу областния управител, който няма насрещно вземане, за разлика от МВР. То е вещно право за добросъвестния владеец, какъвто жалбоподателят не е, тъй като договорът за наем е прекратен на три основания: с прекратяване на трудовото правоотношение с жалбоподателя; с изтичане на срока на договора; поради виновно неизпълнение на задължението за плащане на наем и консумативи. От настъпването на последното от тях до момента жалбоподателят не плаща обезщетение за ползване, което го прави недобросъвестен. Поради това се претендира отхвърляне на жалбата и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени събраните по делото доказателства и на основание чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа страна:

Със Заповед № 8121з-168/26.02.2016г. на министъра на вътрешните работи жалбоподателят и тричленното му семейство са настанени в процесното жилище. За същото жилище е издаден АДС № 09470 от 02.05.2007г. на областния управител на област С., като жилището е предоставено за управление на МВР. На 25.03.2016г. е сключен договор за наем за същото жилище между жалбоподателя и директора на ДУССД – МВР за срок от 3 години, считано от датата на подписване на протокол – опис за предаване на имота – 25.03.2016г. Със заповед № УРИ 5785з-802/02.05.2018 г. на директора на ДУССД - МВР П. П. на длъжност технически изпълнител по заплащане на труда, е уволнена дисциплинарно поради пенсиониране, считано от 01.11.1997 г. Заповедта е оспорена от П. П., като с решение № 116445 от 16.05.2019г. по гр.д. № 58202/2018г. по описа на СРС исковете по чл. 344, ал.1, т.1, 2 и 3 от КТ са отхвърлени като неоснователни. Решението е оспорено пред СГС, като е образувано гр.д. № 10977/2019г., висящо.

С писмо от 16.07.2018г. жалбоподателят се уведомява, че договорът за наем е прекратен на основание чл. 24, ал.3, т.1 от ЗДС – поради прекратяване на трудовото правоотношение, отправя се едномесечно предизвестие за предаване на жилището, както и се предупреждава, че след изтичане на един месец, ако не се освободи доброволно жилището, ще се предприемат действия по принудително изземване по чл. 80 от ЗДС. Писмото е получено на 28.09.2018г., видно от отбелязване върху него на л. 94. Поради липса на доброволно изпълнение, с писмо от 08.11.2018г. до областния управител, министърът на вътрешните работи е поискал на основание чл. 80 от ЗДС да се издаде заповед за изземване на имота – процесното жилище, тъй като същото се държи на отпаднало правно основание. Повторно такова писмо е изпратено до областния управител на 23.03.2022г. – л. 43.

С писмо изх. № ОА73-8561 от 09.06.2022 г. на областен управител на област С. жалбоподателят е уведомен на основание чл. 26, ал. 1 от АПК, че по отношение на него е започнало административно производство по издаване на заповед за изземване на недвижим имот – държавна собственост на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС. Видно от обратна разписка на л. 42, пратката не е потърсена. С писмо от 09.02.2024г. директорът на ДУССД – МВР е отправил второ искане за продължаване на производството по изземване на имота. В резултат е издадена заповед № ДС-20-15/09.08.2024 г. на областен управител на област С., с която на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС, е постановено изземване от П. П. П. на недвижим имот – частна държавна собственост, представляващ апартамент в [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, поради това, че същият го държи без правно основание. В мотивите на заповедта се посочва, че имотът- предмет на заповедта, е държавна собственост, съгласно Акт за държавна собственост № 09470 от 02.05.2007г. и е управляван от МВР, а наемателят не отговаря на условията за настаняване в държавно ведомствено жилище, тъй като трудовото му правоотношение с МВР е прекратено. Посочено е още, че жилището не е освободено доброволно, поради което министърът на вътрешните работи е направил искане за започване на административно-производство по чл. 80 от ЗДС, за което засегнатото лице е уведомено. В заповедта е определен срок за доброволно изпълнение, както и е насрочено принудително изпълнение по административен ред. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 17.08.2024 г., видно от известие за доставяне на л. 59.

По делото са приложени и приети като доказателства и: съдебно решение № 116445 от 16.05.2019г. по гр.д. № 58202/2018г. по описа на СРС, с което исковите по чл. 344, ал.1, т.1, 2 и 3 от КТ са отхвърлени като неоснователни; удостоверение от СГС по гр.д. № 10977/2019г.; решение № 1484 от 26.01.2024г. по гр.д. № 31348/2021г. на СРС, с което П. П. е осъдена на основание чл. 236, ал.2 от ЗЗД да заплати на МВР сумата от 14 877лв. обезщетение вместо наем за ползването на жилището , ведно с консумативните разходи, за периода 01.07.2018г. – 02.06.2021г.; епикриза на пълнолетната дъщеря на жалбоподателката от 04.02.2008г., от която е видно, че същата страда от разстройство на активността и вниманието с леко умствено изоставане.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от лице, което е негов адресат и съответно е легитимирано да го оспори и в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК – на 23.08.2024г. Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия с разпоредбата на чл. 80, ал. 1 от ЗДС, съгласно която имот - държавна собственост, който се държи без основание, се иземва въз основа на заповед на областния управител въз основа на мотивирано искане на ръководителя на съответното ведомство. В процесния случай заповедта е издадена именно от областния управител на област С. във връзка с мотивирано искане рег. № 812100-19820 от 08.11.2018 г. и рег. № 578500-1420 от 09.02.2024г. на министъра на вътрешните работи. Административният акт е издаден в предписаната от закона форма и при спазване на административно-производствените правила. Действително жалбоподателят не е уведомен редовно за започналото производство, но това не представлява съществено процесуално нарушение, доколкото пред съда последният

може да изложи всичките си твърдения и да приложени всички доказателства, за което не е имал възможност в административното производство.

Настоящата съдебна инстанция намира за безспорно, че в процесния случай са били налице предпоставките по чл. 80, ал. 1 от ЗДС за изземване на процесното жилище, а именно: имотът, който е държавна собственост, да се държи без основание. От събраните по делото доказателства се установява, че към датата на издаване на заповедта за изземване процесният имот е държавна собственост, като видно от Акт № 09470/02.05.2007 г. за държавна собственост, процесният апартамент № 30 със ЗП от 46,17 кв.м., представляващ самостоятелен обект с идентификатор 68134.207.56.4.30 е предоставен за управление на МВР. Налице е и втората законова предпоставка, за да се пристъпи към изземване – имотът да се държи без основание, тъй като към датата на издаване на заповедта за изземване валидно наемно правоотношение между МВР и П. П. П. не е налице и от страна на последната е налице държане на процесния апартамент без валидно правно основание. Действително, жалбоподателят е бил наемател на жилище, което е държавна собственост и е предоставено за управление на МВР, по силата на сключен за срок от три години договор за наем от 25.03.2016г. Имотът е предаден на жалбоподателя в същия ден, видно от протокол – опис на л. 95. Срокът на договора е изтекъл на 25.03.2019г. Междувременно договорът е прекратен на основание чл. 24, ал.3, т.1 от ЗДС поради прекратяване на трудовото правоотношение със заинтересованата страна. Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че заповедта за дисциплинарно уволнение не е влязла в сила. В случая прекратяването на наемното правоотношение е настъпило по силата на закона и дори П. П. да бъде възстановена на работа с влязло в сила съдебно решение, последното няма обратно действие и не може да санира вече настъпилото прекратително основание по чл. 24, ал.3, т.1 от ЗДС. Неоснователни са и доводите за упражняване на право на задържане върху имота до заплащане на стойността на подобренията в имота, не само защото извършването на такива не е доказано, но и защото такова право се упражнява за насрещно вземане срещу ответника, каквото жалбоподателят няма.

От изложените факти следва, че към датата на издаване на оспорената заповед е спазено едно от съществените изискванията на закона, за да се пристъпи към изземване – имотът да се държи без основание, тъй като съществуващото наемно правоотношение между жалбоподателя П. П. и заинтересованата страна МВР е било валидно прекратено. След като са били налице АДС, прекратен по надлежния ред договор за наем, и отправено и редовно връчено предизвестие за доброволно освобождаване на процесното ведомствено жилище от фонда на МВР, то безспорно е била налице хипотезата на чл. 80, ал. 1 ЗДС за издаване на обжалваната заповед.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира така подадената жалба за неоснователна и недоказана, а оспорената заповед за правилна и законосъобразна.

Предвид изхода на спора на ответника и ЗС се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер съгласно чл. 143, ал. 3 и 4 от АПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, 41 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. П. П. от [населено място] срещу заповед № ДС-20-15/09.08.2024 г. на областния управител на област С., като неоснователна.

ОСЪЖДА П. П. П. от [населено място] с ЕГН [ЕГН] да заплати на Областната управа на област [населено място] сумата в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА П. П. П. от [населено място] с ЕГН [ЕГН] да заплати на Министерството на вътрешните работи сумата в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: